

Z toho pak plyne, že za u d á l o s t nárok zakládající jest pokládati již faktickou nezvěstnost osoby, od níž jest nárok na požitky odvozován, jakmile nezvěstnost tomu, kdož nárok svůj na ní zakládá, stala se známou, a že od tohoto okamžiku jest čítati lhůtu k přihlášení nároku v §u 28, odst. 1, a 2, zákona č. 142 ex 1920 stanovenou.

Výkladu tomu svědčí i článek III. zákona ze dne 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n., který ukládá válečným poškozencům, jimž b y l p ř i- z n á n důchod z důvodu, že osoba, od které odvozuji svůj nárok, je nezvěstnou, povinnost, aby do určité doby prokázali, že učinili návrh na zahájení řízení o prohlášení oné osoby za mrtvou.

Z ustanovení toho je patrno, že zákonodárce nechtěl učiniti přiznání důchodu závislým ani na tom, aby dříve zahájeno bylo řízení k cíli prohlášení nezvěstné osoby za mrtvou a že uznává fakt nezvěstnosti uchazeče o důchod známé, za událost nárok zakládající.

(Nález Nejv. správ. soudu z 11. 10. 1926, č. 5898/26.)

K § 31 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. — Důchodce je povinen zemský úřad pro péči o válečné poškozence zpraviti o případném zvýšení svého ročního příjmu, jehož výše je podle hlavy I. zákona č. 142/1926 rozhodna jak pro nárok na důchod, tak i pro výši důchodu, jest tedy právě takovou podmínkou, jakou má předpis § 31 cit. zákona na myslí; pouhé u dání povolání důchodce nemůže údaj o výši ročního příjmu nahraditi, a to již proto ne, poněvadž z tohoto údaje na skutečnou výši ročního příjmu bezpečně vůbec souditi nelze. Jestliže stěžovatel povinnosti jemu v § 31 cit. zákona uložené nevyhověl, byl úřad oprávněn nařídit vrácení přeplatků už vzhledem k tomu, že důchodce ručí za škodu vzniklou opomenutím zmíněné oznamovací povinnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu z 3. ledna 1927, č. 26791/26 a č. 26938/26. —

Srovnej též nález N. s. s. z 8. září 1926, č. 18283/26 v Soc. Revui, roč. 1926, str. 519.)

K §§ 13 a 20 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence nepřiznal vdově a sirotkům po zemřelém manželi a otci K. Š. důchod vdovský a sirotčí, ježto smrt válečného poškozence, nastavší 3. srpna 1924, nebyla v žádné souvislosti s jeho válečnou invaliditou. Min. soc. péče zamítlo odvolání vdovy do výměru zemského úřadu z těchto důvodů: K. Š., od něhož se nárok na důchod odvozuje, byl dne 4. září 1914 na pravém stehně šrapnelovým výstřelem tak poraněn, že byl cestou superabitace z vojska propuštěn a u sociálně-lékařské prohlídky 65% válečným invalidou uznán. Dne 2. května 1924 byl, jeda ná kole, pouliční drahou zachycen a shozen, a utrpěl při tom těžkou zlomeninu lebeční, na níž téhož dne zemřel. Nastala tedy smrt jeho z jiného důvodu nežli ze zranění utrpěného jako vojín, pročež ne-přísluší jeho pozůstatým ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919 č. 199 Sb. z. a n., pak z 20. února 1920 č. 142 Sb. z. a n. a z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n. (§§ 1, 13 a 20) nárok na důchod.

Stížnosti, zastupující stanovisko, že nejenom srážka K. Š. s pouliční elektrickou drahou, nýbrž i jeho invalidita byla příčinou úrazu a následovavší smrti, a že tedy jest tu p ř í c h n á s o u v i s l o s t mezi poraněním K. Š. ve válce způsobeným a jeho úmrtím, nedal Nejvyšší správní soud za pravdu a zamítl ji jako bezdůvodnou po této úvaze: Zákon č. 142/20 o požitcích válečných poškozenců vylučuje v §§ 13 a 20 nárok na důchod vdovský a sirotčí, jestliže bylo zjištěno, že smrt nastala z jiného důvodu, nežli jest označen v §u 1 lit. a) zákona č. 199/1919 Sb. z. a n., t. j. ne-nastala-li smrt následkem poranění nebo nemoce získané nebo zhoršené ve vojenské službě válečné.